

Hledí-li žalobce sestrojiti z placení vkladů jeho dlužníky u poštovní spořitelny assignaci, při níž prý byl on assignatem, žalovaná banka assignantkou a spořitelna assignatářkou, zapo-
míná, že jedná se o dvojitý právní poměr, totiž jednak o
právní poměr mezi ním, jeho dlužníky a žalovanou bankou, jednak
o právní poměr spořitelny k žalované bance. Poukázav své
dlužníky, by platili žalované bance vídeňskou poštovní spořitel-
nou, vystupoval žalobce vůči svým dlužníkům jako assignant
vůči assignatům, při čemž assignatářkou byla žalovaná banka.
Poštovní spořitelna, přijímajíc poukázané obnosy na účet
žalované banky, obstarávala mandát k inkassu. Tento mandát
vycházel ovšem od žalované. Ježto však, jak doličeno, žalobce
sám a nejsa k tomu nucen, souhlasil se zasažením mandatáře
k inkassu, není oprávněn, činiti žalovanou z toho odpovědnu,
že osud splátek u mandatáře k inkassu pro jeho poměry se zhoršil.
On může na žalované bance požadovati jen to, co tato na manda-
táři k inkassu požadovati smí.

Za těchto okolností netřeba zabývati se déle otázkou, zda
zhoršení situace stalo se náhodou a zda žalobce s otevřením
zvláštního účtu pro vklady vídeňskou spořitelnou poštovní uči-
něně souhlasil.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne
15. června 1920 Rv. I. 271/20.

—r.

*K otázce, pokud jsou soudy povinny z moci úřední opa-
třiti doklady o vlastnictví žadatele o dobrovolnou draž-
bu. (§ 2. č. 5 a 269 nesp. pat.)*

Likvidátor veřejné společnosti žádal o dobrovolnou dražbu
továrny s příslušenstvím, která v bilancích firmy byla jako
majetek společnosti vykazována a tedy tvoří jmění společnosti;
dokladů o vlastnictví firmy nepředložil.

Dle knihy pozemkové jsou mimo jednu nemovitost zapsáni
za vlastníky ostatních těles jednotliví společníci stejným dílem.

Soud první stolice zamítl žádost, poněvadž neměl jiného pod-
kladu pro otázku vlastnického práva mimo zápis v knize po-
zemkové, který však nesouhlasí se žádostí.

Stížnost opírá se o § 2. č. 5 nesp. pat. a tvrdí, že soud měl
z úřední moci vyšetřiti okolnosti potřebné k rozhodnutí (vy-

slýchati strany, jiné osoby věci znalé, po případě znalce). K stížnosti přikládá opis poslední bilance z 30. června 1918, ve které jsou továrna i dělnické domky zapsány mezi aktivity společnosti. Bilance nemá podpisy společníků.

Stížnosti vyhověno nebylo z těchto důvodů: V odpor vzatým usnesením byla žádost stěžovatelova o dobrovolnou dražbu nemovitostí firmy zamítnuta z toho důvodu, že neobmezené vlastnictví firmy k těmto nemovitostem nebylo prokázáno. Není pochyby o tom, že tyto nemovitosti staly se dle čl. 91 obch. z. vlastnictvím firmy, jestliže byly — patřivše dříve některému společníku — pojaty do inventáře společnosti opatřeného podpisem všech společníků. Ale navrhovatel měl povinnost dokázati soudu tyto okolnosti. Bilance stěžovatelem teprve se stížností předložená nepodává spolehlivý doklad o těchto okolnostech, poněvadž obsahuje jen všeobecná označení »dělnické domy« a »továrna«; z toho nelze ještě odvoditi, že tyto nemovitosti jsou totožny s uvedenými knihovními tělesy.

Stěžovatel odvolává se na § 2. odst. 5 nesp. pat., že soudy nemají působiti stranám škody pochybovačností a úzkostlivostí, nýbrž mají rozhodné okolnosti vyšetřiti z moci úřední. Tím však není řečeno, že strany nepotřebují vůbec své návrhy odůvodňovati a opatřiti potřebné doklady. Naopak nemá soud dle § 2. odst. 10 pat. zanedbati opatrnosti k jistotě svojí i účastníků. Povolení dobrovolné dražby s vyvolací cenou 2,000.000 K jest opatření tak důležité a odpovědné, že soud plným právem může žádati, aby mu byl nutný podklad prokázán a zvláště vlastnictví jasně dokázáno. Uvedená knihovní tělesa nejsou v pozemkové knize připsána firmě; navrhovatel měl soudu prokázati, že přes to přešla do vlastnictví firmy. To mohl snadno učiniti, předloživ inventář a po případě jiné listiny. Škodou (§ 2. č. 10 pat.) rozumí se škoda materiální a nikoliv škoda vzniklá zamítnutím návrhu nedostatečně instruovaného.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti nevyhověl z těchto důvodů:

Dle § 269. nesp. pat. dlužno v žádosti za dobrovolnou dražbu nemovitostí vykázati, že osoba prodávající tyto nemovitosti jest jejich vlastníci. Stěžovatel však nepodal tohoto výkazu ani v první stolici ani při podání rekursu ani při vznesení dovolacího rekursu, ač na tento zákonný požadavek byl upozorněn oběma nižšími soudy. Vzhledem na jasné znění § 269. nesp. pat. tyto soudy nebyly povolány k tomu, aby z moci úřední opatřily potřebné výkazy, a to tím méně proto, poněvadž stěžovatel ani ne tvrdí, že jemu to možno není, a neučinil za tím účelem žádného

návrhu. Následkem toho soudy nižší neměly ani potřebného základu, aby podle § 2. č. 5 jmen. pat. zahájily vhodné šetření o tom, zdali firma jest vlastnící nemovitostí, jehož dražba má být předsevzata.

Dle posledních slov § 2. č. 5 nesp. pat. jest ovšem soud povinen vyzvat v řízení nesporném strany, by předložily všechny listiny k bližšímu objasnění; ale tomuto zákonnému předpisu vyhověly nižší stolice již tím, že ve svých usneseních upozornily žadatele na jeho povinnost podat výkaz o vlastnictví k nemovitostem, jež mají být v dražbě prodány. Rekursu ani dovolacího rekursu nebylo vůbec potřebí; stačilo původní žádost znovu předložiti u soudu první stolice spolu s potřebnými doklady, neboť ustanovení § 411. c. ř. s., dle něhož nelze znovu uplatňovati pořadem práva nárok, o němž bylo soudním rozsudkem již právoplatně rozhodnuto, nevztahuje se na soudní usnesení vydané v této právní věci řízení nesporného.

Nejsou tedy souhlasná usnesení soudů nižších zřejmě nezákonná a dovolací rekurs nemá opory v § 16. nesp. pat.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 18. května 1920, čj. R I 288/20. Dr. J. Koutský.

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu ve věci výmazu ochranné známky.

Naříkaným rozhodnutím bylo vysloveno, že neměla být zapísána, a tudíž vymazána být má slovní známka »Elektra« pro elektrotepelné přístroje a elektrotechnické zboží, kterou stěžovatelka dne 17. června 1919 č. 10942 k zápisu do rejstříku obchodní a živnostenské komory v Praze přihlásila. Opatření ono stalo se z důvodu, že slovní známka »Elektra« utvořena jest připojením koncovky »a« ke kmeni »Elektr«, z něhož se tvoří všechna slova mající vztah k elektřině, obsahuje tedy, jsou určena pro elektrotepelné přístroje a elektrotechnické zboží, výlučně údaj o vlastnosti zboží jí chráněného, resp. o určení jeho a odporuje tím ustanovení § 1 znám. novelly ze dne 30. července 1895 č. 108 ř. z.

Nejvyšší správní soud zamítl stížnost do tohoto rozhodnutí podanou, uváživ toto:

Podle § 1 zákona ze dne 30. června 1895 č. 108 ř. z. jsou vyloučena ze zápisu jako slovní známky taková slova, která ob-